

בית משפט השלום בצפת

ת"א 41040-10-14 אלחדד נ' אסולין ואח'

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת רבקה איזנברג

תובע ליאור אלחדד

נגד

נתבעים
1.אתי אסולין
2.עידו אסולין
3.אמיר אסולין
4.דינה שטרית

פסק דין

- 1
- 2 1. בפני תביעה לפיצויים ע"ס 200,000 ₪, ע"פ חוק איסור לשון הרע התשכ"ה 1965 (להלן: "החוק") וכן ע"פ פקודת הנזיקין, שהגיש התובע כנגד הנתבעים, בגין פרסומי לשון הרע שביצעו, לטענתו, הנתבעים ברשת החברתית "פייסבוק".
- 3
- 4
- 5
- 6 לטענת התובע שהינו שוטר במשטרת ישראל, ביצע יחד עם שוטר נוסף בשם רועי כהן (להלן: "רועי") ביום 6.8.14 סיור שגרתי באזור המדרחוב בצפת. התובע ורועי הבחינו ברכב "קלאב קאר" (להלן: "הרכב") שבו ישבו נתבעים 1-2, אשר נסע נגד כוון התנועה. התובע טען כי כשביקש מהנתבעים 1-2 להסתובב ולנסוע עם כוון התנועה, התחצפה הנתבעת 1 ולאחר מכן, כשנתבעים 1-2 סירבו ליתן כל פרט מזהה ולאור התנהגותם של נתבעים 1-2, כמפורט בתביעה, החליט רועי-מפקד המשמרת, להורות על עיכובם ולקחתם לתחנת המשטרה בצפת. לטענת התובע, הנתבעים 1-2 החלו להתפרע, להפעיל כוח בלתי סביר ולהכות את התובע והנתבע 2 אף כיוון ידו אל אקדח התובע. לטענת התובע לאור התנהלות זו של נתבעים 1-2 וסירובם להתלוות אל השוטרים לתחנת המשטרה, נאלץ להפעיל כוח סביר.
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16 2. הפרסומים המהווים לשון הרע לטענת התובע:
- 17
- 18 א. כבר באותו היום פרסמה הנתבעת 1 (להלן גם: "אתי"), על גבי רשת הפייסבוק, את הפוסט הבא:
- 19
- 20 "ברצוני לשתף את עם ישראל בחוויה שקרתה לי היום. בזמן שאנחנו שרויים במצב בטחוני מול אויבנו תראו מה קורה פה במדינה שלנו במרכז העיר צפת. שוטרים מתחנת משטרת צפת מתנהגים בצורה ברוטלית ולא הולמת את כבוד המקצוע וכבוד האדם. השוטרים
- 21
- 22

בית משפט השלום בצפת

ת"א 41040-10-14 אלחדד נ' אסולין ואח'

תיק חיצוני:

1 מכים אדם ללא כל סיבה וללא כל יסוד סביר לביצוע עבירה, מול כל עיני הציבור של העיר
2 צפת!!! כמו כן האדם הינו חיל שרק זה עתה חזר מלחימה בעזה. אז אני שואלת לאן
3 הגענו??? בנוסף שוטרים מרימים יד על בחורה!!! איך יהיה שלום בין עמינו כאשר אין
4 שלום בינינו??? אני מתביישת להיות אזרחית במדינה שבה אלו הם האנשים שאמורים
5 להגן עלינו, אם אלו הם אנשים החוק ואלו הם פניה של המדינה אני פשוט מתביישת. אך
6 מאידך כל כולי מאמינה כי הצדק יצא לאור והחוק שווה בפני כל אזרחי ישראל כולל
7 שוטרים ואנשי חוק!!! אנא מכם שתפו שכולם ידעו ויבינו מי הם באמת אותם
8 ה"שוטרים" הנאלחים הללו!!!"
9

10 הנתבעת 1 הוסיפה וציינה: "שמים של השוטרים זה רועי כהן ואלחדד אותם שוטרים שיש
11 להם כבר כמה וכמה תלונות על תקיפה".
12

13 פרסום נוסף של הנתבעת 1: "אנחנו נדאג להוציא את רועי כהן וליאור אלחדד ממשטרת
14 ישראל!!! לא נותר!!!"
15

16 ב. הפירסום המיוחס לנתבע 2 (להלן גם: "עידו"), (השגיאות הן במקור):
17 "ככה מתנהגיים משטרת צפת בהתנהגות אלימה ברברית ללא שום סיבה מוצדקת
18 ובשימוש גז פילפאל שאסור לשהשתמש בו רק במקרה של חיים או מוות..... השוטרים
19 התוקפים הם ליאור אלחדד, ורועי כהן מצפת.. הסרטון מתועד באלימות פיזית כנגדי וכנגד
20 אחותי..."
21

22 ג. הפרסומים המיוחסים לנתבע 3 (להלן גם "אמיר") (השגיאות הן במקור), שהוא אחיהם של
23 הנתבעים, הינם:
24 "רועי כהן וזה שהיה איתו גברים חבל על הזמן מרביצים לבחורה ולחייל שלא הגיב להם
25 בכלל אוליי כנראה הרביצו להם שהיו קטנים או שאולי הם לא שווים כי הם אפסיים או
26 שאוליי איין להם חברים אפסיים נמושותתתת"
27

28 וכן: "כל הכבוד צריך לעשות לזה סוף זה לא תלונה ראשונה שמגישים על שתי השוטרים
29 האלימים האילה בוושה בוושה....גם מבייש את המשטרה וגם את היהודים".
30

31 וכן: "חייב להעיף את השוטרים שמביישים את משטרת צפת ואז נראה אותם בלי מדים
32 כמה הם חזקים שמרביצים לבחורות"
33

34 וכן: "עבודת קודש ששששש חחחחח עבריינים על מדיים צא מהסרט גבר"

בית משפט השלום בצפת

ת"א 41040-10-14 אלחדד נ' אסולין ואח'

תיק חיצוני:

1
2 בנוסף, להלן ציטוט חלקי מדברים נוספים שכתב אמיר במענה לדברים שכתבה הגב' מלכה:
3 **"... לא ראית כלום יש לך בעיר משטרה זונות מנייאק..."** במענה לאחת התגובה: **"ועופר**
4 **לשוטרים האיילה יש כבר הרבה תלונות על תקיפות אזרחים"**
5
6 הנתבעת 4 (להלן גם: "דינה"), אמם של הנתבעים, פרסמה כך: ד.
7 **"אחרי יום קשה כזה....ברצוני לשתף אתכם בהחלטת השופט....כך אמר השופט בפתיחת**
8 **המשפט...בושה למשטרה. ובושה ללובשי המדים רועי כהן וליאור אלחדד. עוד אמר**
9 **השופט.. גרמת לחייל חבלות קשות בראש. החייל נאלץ לעבור סי טי ראש... איך אתם**
10 **בתור שוטרים מתנהגים בצורה שמביישת את המשטרה. עוד אמר השופט... באמירת**
11 **זילזול....השוטר רועי כהן התלונן כ יש לא שריטה ביד?????בושה...אני השופט דורש**
12 **לשחרר את החייל מיד לביתו. לומר לכם חברים השוטרים הנל נדרשים להוריד את**
13 **המדים מידית... לא נשתוק עד שהצדק יגיע לבית משפט כמו שאמר השופט איך הגעתם**
14 **למצב כזה בכלל..קוראת לכם מכאן לשתף בכדי שלא יגיע בטעות למקרה הבא...קוראת**
15 **מכאן למפקד משטרת צפת להוקיע את האירוע. ולטפל בענייני במיידית.. בושה למשטרת**
16 **צפת..."**
17
18 **וכן: כל הכבוד לחוק המשפט!!! האמת יצאה לאור!!! משטרת צפת!! שני השוטרים רועי**
19 **כהן!! ואלחדד!! השתמשו בכח ברברי נגד החייל!!ללא שום סיבה!!חברים שתפו שכולם**
20 **ידעו"**
21
22 **וכן: "אני אמא של הילדים, לראות איך הילדים שלי מתמודדים עם אלימות ברברית מצד**
23 **שני השוטרים רועי כהן!! וליאור אלחדד!!ללא שום סיבה!! להשתמש בגז פלפל!!ללא**
24 **צורך!!!אני קוראת לכם מכאן שני השוטרים הנ"ל עברו את חוקי המשטרה!!! כמו שאמר**
25 **השופט"השוטרים הנ"ל השתמשו באלימות ברברית!!! שמביישת את מדי משטרת**
26 **ישראל".**
27
28 התובע טען כי הפרסומים הנ"ל נועדו להשפילו בעיני הבריות, לבזותו ולעשותו מטרה ללעג
29 ומהווים "לשון הרע" כהגדרתה בחוק. כן טען התובע כי בפירסומים, ביצעו הנתבעים עוולה
30 של רשלנות ושקר מפגיע ע"פ פקודת הנזיקין. התובע עתר לפיצוי ע"פ סעיף 7א לחוק וכן
31 לפסיקת פיצוי לא ממוני וממוני על דרך האומדן, הכל ע"ס 300,000 (אם כי התביעה הוגשה
32 כאמור ע"ס של 200,000 ₪ בלבד).
33

בית משפט השלום בצפת

ת"א 41040-10-14 אלחדד נ' אסולין ואח'

תיק חיצוני:

3. הנתבעים תיארו בכתב הגנתם את ההתרחשות בין הנתבעים 1-2 לתובע ורועי, באופן שונה מהמתואר בתביעה וטענו שלפתע פתאום, התובע החזיק את הנתבע 2 מאחורה ומהידיים ומשך אותו לניידת בתוקפנות, במכות ובאגרופים לפניו, חנק אותו ומשך אותו ואף לא הסתפק במכות אלא עשה גם שימוש בגז פעמיים לעבר נתבע 2. הנתבעים טענו כי למרות צרחות הנתבעת 1 שהנתבע 2 סובל מאסטמה ונחנק, המשיכו התובע ורועי להפעיל כוח בלתי סביר ביחס לנתבע 2 והתובע אף החזיק את הנתבעת 1 בראשה ודפק לה את הראש בניידת.
- 7
- 8 הנתבעים הודו כי ביצעו את הפירסומים, אולם הכחישו כי המדובר בדברי לשון הרע המקיימים יסודותיה של עוולה נזיקית. הדברים שפורסמו חוסים, לטענת הנתבעים, תחת חופש הביטוי, לא נאמרו כנגד התובע באופן אישי אלא כווננו כנגד התנהלותו כשוטר וכדמות ציבורית.
- 11
- 12
- 13 לטענת הנתבעים, הפרסומים חוסים תחת הגנת אמת בפרסום על פי סעיף 14 לחוק, בהיותם דברי אמת, ויש בהם ענין ציבורי ולכן הייתה להם, לטענתם, זכות לציין את שמות השוטרים שטיפלו באירוע. כמו כן טענו הנתבעים כי עומדת להם הגנת תום הלב על פי החלופה שבסעיף 15 (4) לחוק: **"הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות;**
- 18
- 19
- 20 הנתבעת 4 טענה כי הדברים שנכתבו על ידה שיקפו נאמנה דברים שאמר בית המשפט המחוזי בדיון בערר על החלטה להאריך את מעצרו של הנתבע, ומכאן שאלו חוסים תחת הגנת סעיף 13 (7) לחוק, שעניינה **"דין וחשבון נכון והוגן על מה שנאמר או אירע כאמור בפסקאות (5) או (6) בישיבה פומבית, ובלבד שהפרסום לא נאסר לפי סעיף 21; "** סעיף (5) עניינו: **"פרסום ע"י שופט, חבר של בית דין דתי, בורר, או אדם אחר בעל סמכות שיפוטית או מעין שיפוטית על פי דין, שנעשה תוך כדי דיון בפניהם או בהחלטתם.**
- 25
- 26
- 27 לחילופין טענו הנתבעים כי עומדות להן ההקלות המצוינות בסעיף 19 לחוק ביחס לחזרה על דברים שכבר נאמרו תוך נקיבת המקור וכי היו משוכנעים באמיתות הדברים.
- 28
- 29
- 30 4. מטעם התובע העידו התובע ורועי. מטעם הנתבעים, העידו הנתבעים.
- 31
- 32
- 33

דין

בית משפט השלום בצפת

ת"א 41040-10-14 אלחדד נ' אסולין ואח'

תיק חיצוני:

5. מעשה של פרסום לשון הרע, מהווה עוולה אזרחית בהתקיים 2 יסודות: "פרסום" ו"לשון הרע".
- בהתאם [לסעיף 2\(ב\)](#) לחוק יהווה "פרסום", אם היה מיועד לאדם, זולת הנפגע והגיע לאותו אדם, או לאדם אחר, זולת הנפגע וכן אם היה בכתב והכתב עשוי היה לפי הנסיבות להגיע לאדם זולת הנפגע.
- האם פרסום ברשת האינטרנט, כגון דא, מקים את יסוד הפרסום כנדרש ע"פ החוק?
עיון בפסיקה בשנים האחרונות מעלה כי בתי המשפט אימצו את תחולת [חוק לשון הרע](#) גם על פרסום באינטרנט. ראה [רע"א 4447/07 רמי מור נ' ברק אי.טי.סי \(1995\) החברה לשירותי בזק בינלאומיים בע"מ](#) פסק דין זה בחן האם ניתן לחייב ספק אינטרנט בגילוי כתובת IP של מחשב שממנו נשלחו תגובות "טוקבקים". בין היתר התייחס ביה"מ לשאלה האם קיימת לנפגע עילת תביעה של לשון הרע נגד משתמש אינטרנט בגין פרסומים שפרסם באינטרנט וקבע:
- "שאלה היא האם ראוי להחיל את דיני לשון הרע הקיימים על פרסומים משמיצים באינטרנט [...]. לטעמי, נדרשת הסדרה של הנושא, אך בהיעדר עדכון ראוי של דיני לשון הרע הקיימים מוטב להחילם 'בשינויים המתחייבים' מאשר להניח קיומה של לאקונה. השינויים המתחייבים כוללים היבטים שונים של הפרסום באינטרנט, ובהם: המשקל המועט שניתן לעיתים קרובות להתבטאויות במסגרת תגובות בכלל, ובמסגרת תגובות אנונימיות בפרט; ריבוי התגובות באופן שלעיתים קרובות הפרסום המשמץ 'נבלע בהמון'; והניגשות של הנתבע-עצמו, ושל שוחרי טובתו, לאותם אתרים שבהם נעשה הפרסום הכולל לשון הרע, והיכולת לפרסם הכחשות ותגובות מתאימות ("התרופה לדיבור הפוגע-היא דיבור נוסף"- עניין בן גביר, פס' 17 לפסק-דיני). כל אלה עשויים לעיתים תכופות לייתר את הצורך האמיתי בקיומה של תביעת לשון הרע, ואף להפוך את טענות הנפגע ל'זוטי דברים'"
- גם בע"א 1622/09 גוגל ישראל בע"מ נ' חב' ברוקרטוב קבע ביה"מ כי אין מניעה עקרונית להחיל את דיני לשון הרע גם על פרסומים ברשת האינטרנט:
- "אין כל מניעה עקרונית כי פרסומים באינטרנט המוציאים דיבתו של אדם יקימו אחריות בגין לשון הרע" וראו [רע"א 4447/07 מור נ' ברק אי.טי.סי \(1995\) החברה לשירותי בזק בינלאומי בע"מ](#): "הזכות לשם טוב ולכבוד אינה מתאיינת במרחב הווירטואלי ואין להסכין עם הילכדותה ברשת.

בית משפט השלום בצפת

ת"א 41040-10-14 אלחדד נ' אסולין ואח'

תיק חיצוני:

1 המדובר בפרסום בכתב אשר היה אמור להגיע לאדם זולת התובע עצמו שכן הפרסומים הם
2 כולם בפייסבוק, פרסומים אשר הובילו לגל תגובות כמפורט בנספח ג' לתצהירו של התובע.
3 **מכאן שהתקיים יסוד הפרסום במקרה דנן.**
4
5 6. לענין יסוד "לשון הרע" – על פי [סעיף 1 לחוק](#), "לשון הרע" הינו דבר שפרסומו עלול להשפיל
6 אדם בפני הרבים, או לעשותו מטרה לשנאה, בוז או ללעג, או דבר שעלול לבזות אדם על
7 מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסות לו, או דברים העלולים לפגוע באדם, במשרדו,
8 בעיסוקו, במשלח ידו, או במקצועו. המדובר במבחן אובייקטיבי, מה היא המשמעות של
9 הדברים שפורסמו בעיני הקורא הסביר והרגיל. אין חשיבות לשאלת הסובייקטיביות, מה
10 היתה כוונת המפרסם מחד, או הבנת הנתבע בפועל מאידך (ראה דברי השופט מלץ [ע"א](#)
11 [740/86 תומרקין נ' העצני פ"ד מ"ג \(2\) 333](#), וכן [ע"א 466/86 שאהה נ' הארכיגמון דרדיראן](#)
12 [פ"ד ל"ט \(4\) 734](#).)
13 "המבחן שבאמצעותו יקבע הדין אם אכן דברים מסויימים שפרסם פלוני עלולים להיות
14 לשון הרע כלפי אדם אלמוני, אינו מבחן סובייקטיבי. המבחן הוא אובייקטיבי מהותי
15 לאמור: "לא קובע מה חושב הנתבע המרגיש עצמו נפגע, אלא הקובע הוא כיצד עלולה
16 החברה לקבל את הדברים שבאותו פרסום..."
17
18 לאחר שעיינתי בפוסט שהעלתה הנתבעת 1, וכן בתגובות השונות שכתבה היא ויתר
19 הנתבעים, שוכנעתי שהפרסומים מושא התביעה כוללים לשון הרע כנגד התובע וכי יש בהם
20 כדי להשפילו, לעשותו מטרה ללעג ולבוז ולפגוע במשלח ידו:
21
22 **אתי** ציינה כי שוטרים במשטרת ישראל, אשר זהותם צוינה על ידה במפורש בפוסט נוסף
23 וביניהם התובע, התנהגו "בצורה ברוטאלית" שלא הולמת את כבוד המקצוע וכבוד האדם.
24 אתי ייחסה לתובע מעשה בריונות, הכאת אנשים ללא סיבה, לרבות הכאת אשה. אתי כינתה
25 את התובע ורועי "נאלחים" – משמעות הכינוי הינה בזוי, מתועב ומאוס ואף ציינה כי הוגשו
26 נגדו בעבר תלונות נוספות על תקיפה.
27 אין ספק שאמירות כאמור (התנהגות ברוטאלית, נאלח, כאילו יש תלונות נגדו בעבר על
28 תקיפה), עשויות לבזות, להמאיס ולהשפיל כל אדם ולגבי שוטר שבא במגע עם הציבור, על
29 אחת כמה וכמה. בעניין זה אציין כי לגבי התובע – שוטר, עלולות אמירות אלו אף לפגוע
30 בהעסקתו.
31 ב"כ הנתבעים עימת את התובע בעניין הקשר בין הפרסומים לפיטורין בפועל וגם
32 בסיכומיהם טענו הנתבעים כי התובע ממשיך בעבודתו. אולם, סעיף 1 לחוק נוקט לשון
33 "עלול" ואין צורך להוכיח פגיעה בפועל במשלח היד, או במקצוע. ברי כי אמירות כגון דא

בית משפט השלום בצפת

ת"א 41040-10-14 אלחדד נ' אסולין ואח'

תיק חיצוני:

1 כנגד שוטר, עלולות להביא את מעסיקתו-משטרת ישראל, שלא לרצות בהעסקת שוטר
2 שכזה.

3
4 **עידו ייחס לתובע התנהגות אלימה וברברית ומאותם טעמים המפורטים לעיל, יש בדברים**
5 **כדי להוות לשון הרע.**

6
7 **אמיר** כינה את התובע ורועי "אפסים" ו"נמושות" תיאר כי הרביצו לבחורה ולחייל שכלל לא
8 הגיב, מרביצים לבחורות, "עבריינים על מדים" וגם הוא ציין כי יש כנגד התובע תלונות
9 קודמות על תקיפות אזרחים. **מאותם טעמים המפורטים לעיל, יש בדברים כדי להוות לשון**
10 **הרע.**

11
12 **דינה** תיארה את התובע כמי שהפעיל כוח ברברי כנגד חייל ללא סיבה, וציינה שגם שופט
13 בביה"מ קבע לגבי התובע ורועי כי השתמשו באלימות ברברית שמביישת את מדי משטרת
14 ישראל **מאותם טעמים המפורטים לעיל, יש בדברים כדי להוות לשון הרע.**

15
16 אינני מקבלת את טענת הנתבעים בסיכומיהם כאילו מדובר בזוטי דברים. המדובר בדברים
17 חמורים ביותר היוצרים רושם שמדובר בשוטר אלים, שוטר נאלח, שוטר ברברי וברוטאלי
18 הנוקט באלימות ללא סיבה, מכה אשה, שוטר שבעבר כבר הוגשו נגדו תלונות, "עברין על
19 מדים". אם אמירות כאלו הן "זוטי דברים" בעיני הנתבעים, לא ברור לי אלו דברים חמורים
20 נוספים היו צריכים להיאמר כדי שיהוו "לשון הרע" לגישתם.

21
22 לאור האמור, הפרסומים שפרסמו הנתבעים ברשת הפייסבוק היוו לשון הרע כמשמעה
23 בחוק.

24
25 משהוכיח התובע כי מדובר בפרסום לשון הרע, עובר הנטל אל הנתבעים להוכיח כי עומדת
26 להם איזו מן ההגנות שבחוק. .7

27
28 **הגנת אמת בפרסום** – עפ"י [סעיף 14](#) לחוק, קיימת הגנה טובה אם מוכח שהדבר בפרסום היה
29 אמת והיה בפרסום ענין ציבורי. היסוד הראשון הוא עובדתי בעיקר ומתייחס להשוואה בין
30 נתוני הפרסום לבין המציאות העובדתית. היסוד השני הינו ערכי – האם יש הצדקה חברתית
31 – ענין ציבורי, בפרסום.

32 גם אם ניתן לקבל טענה כי פרסום אודות אלימות של שוטר כנגד אזרח, יש בו משום עניין
33 ציבורי, הרי שהנתבעים לא הוכיחו, ונטל ההוכחה מוטל עליהם להוכיח הגנתם זו, כי היה
34 בפרסומים אמת. לפיכך ההגנה אינה עומדת לנתבעים. לעניין אמיתות הפרסום הנדרשת,

בית משפט השלום בצפת

ת"א 41040-10-14 אלחדד נ' אסולין ואח'

תיק חיצוני:

1 ראה בספרו של שנהר "דיני לשון הרע", בעמ' 216: "ההגנה הקבועה בסעיף 14 לא תחול על
2 פרסום שגוי, אפילו אם המפרסם פעל בתום לב והאמין בכנות ובאמיתות הפרסום, יתר על
3 כן ההגנה לא תחול גם כאשר טעותו של המפרסם היתה סבירה והוא כלל לא התרשל".
4 נטל ההוכחה לאמיתות הדברים, מוטל כאמור, על הנתבעים, כאשר שומה על בית המשפט
5 להכריע, האם המציאות האובייקטיבית במועד הפרסום, כפי שהוכחה באמצעות ראיות
6 שהובאו במשפט, תואמת את מה שפורסם.
7
8 במקרה דנן ביחס להשתלשלות האירוע עצמו, עומדות בפני ביה"מ עדות התובע ורועי מחד
9 גיסא, אל מול עדות אתי ועידו מאידך גיסא (שכן נתבעים 3,4 לא היו נוכחים במהלך
10 האירוע). בהתאם להלכה, ככל שכפות המאזניים נותרות מעוינות וצד עליו מוטל נטל
11 ההוכחה, לא שכנע את בית המשפט ברמת הסתברות של 51%, כי גרסתו היא הנכונה, לא
12 הרים את נטל ההוכחה ויש לדחות את גרסתו. במקרה דנן, הנטל להוכיח כי המציאות
13 האובייקטיבית הייתה כפי שתוארה ע"י הנתבעים, היה מוטל על הנתבעים. לא מצאתי
14 להעדיף גרסתם של אתי ועידו על פני גרסת התובע ורועי. אוסיף כי נוכח הסתירות בעדותם
15 של הנתבעים, אי המצאת ראיות שהנתבעים יכלו להמציא ולא עשו כן, לא ניתן לקבוע אפילו
16 כי כפות המאזניים מעוינות(הגם, גם במקרה כזה כאמור, לא ניתן היה לקבוע כי הנתבעים
17 הוכיחו טענת "אמת דיברתי").
18 בנוסף ומלבד המחלוקת בדבר התנהגות התובע במהלך האירוע, לא הוכיחו הנתבעים תלונות
19 קודמות על תקיפות כנגד התובע, או כאילו שופט ביה"מ אמר לגביו את הדברים שפורסמו
20 ע"י דינה ולכן, לא הוכיחו הגנת אמת דיברתי גם לגבי פרסומים אלו.
21
22 **לגבי האירוע עצמו** - אכן כפי שצינו הנתבעים בסיכומיהם, במסגרת תביעה זו, ביה"מ אינו
23 אמור להכריע בהיבט הפלילי/משמעותי. השאלה הרלוונטית הינה האם הדברים שפורסמו
24 והוו כאמור לשון הרע, היו אמת. לפיכך, אינני מוצאת רלוונטיות לדון בכל פרטי האירוע,
25 כגון האם הרכב נסע כנגד כוון התנועה, או רק חנה כנגד כוון התנועה, האם אתי התחצפה
26 אם לאו, האם עידו ברח, או רק הלך להביא תעודה מזהה **והשאלה הרלוונטית לענייננו**
27 **הינה, האם נהג התובע באופן ברוטאלי, ברברי וזאת אף ללא סיבה, וכן תוך הרמת יד על**
28 **אשה.**
29 יחד עם זאת ובהערת אגב אציין כי לעניין אופי התנהגות אתי ועידו, התנהגות שלא הייתה
30 כשל אזרחים סבירים במפגש עם שוטרים המבקשים מהם להזדהות, ניתן ללמוד גם
31 מהשתלשלות העניינים שקדמה להפעלת הכוח. כך לדוגמא אינני מוצאת כל היגיון בטענת
32 אתי כי החלה בנסיעה איטית שכן רועי אישר לה לנסוע (סעי' 10 לתצהיר). אין שום היגיון
33 שרועי אישר לה לנסוע, כשאחיה אינו בסביבה, רק על מנת ששנייה לאחר מכן יצעק לעבר
34 התובע ויורה לו לעצור אותה. גם מחקירת התובע במשטרה, עולה כי העיד באופן זה לנטען

בית משפט השלום בצפת

ת"א 41040-10-14 אלחדד נ' אסולין ואח'

תיק חיצוני:

1 על ידו בהליך דן, כי הנתבעת התקרבה אל התובע עם הרכב ועצרה ממש בסמוך אליו: "אני
2 עמדתי באמצע הנתיב וסימנתי לה לעצור עם היד, והיא לא עצרה צעקתי לה לעצור והיא לא
3 עצרה ואני צרחתי לה לעצור והיא עצרה ממש צמוד אלי סנטימטר" (עמ' 2 שורות 19-20).
4 וכן עדותו בבית המשפט: "בכל מקום שפירטתי ציינתי שהיא התקדמה אלי עם רכב הגולף
5 וסימנתי לה לעצור, ונעצרה סנטימטרים ספורים ממני. בן אדם שממשיך לנסוע ולתת גז
6 וברקס גז וברקס עד לסנטימטרים ספורים ממני זה לדרוס" (עמ' 6 שורות 28-30). אין ספק
7 כי אין המדובר בהתנהגות נורמטיבית של אזרחים!

8
9 לגופם של דברים, בעוד אתי ועידו טענו כי לאחר שעידו השיב לרועי על שאלותיו, החל לפתע
10 התובע, סתם כך וללא סיבה, להכותו ומשך אותו לניידת במכות ואגרופים, הרי שהתובע
11 ורועי הצהירו כי אתי ועידו התנגדו לעיכובם ולקליחתם לתחנת המשטרה לצרכי זיהוי, החלו
12 להכות את התובע ורועי, תוך שהתובע אף שלח יד לכוון אקדח התובע. ע"פ עדות התובע
13 ורועי הפעלת הכוח נעשתה באופן סביר לצורך מעצר עידו לאחר שהשתולל והתפרע (ראה
14 עדות רועי בעמ' 5 שורות 8-9, 13, 21-22 וכן בעדות התובע עת תיאר בעדותו כיצד עידו: "כרך
15 את יד ימין סביב הגב שלי וצבט לי את המותן בצורה הכי כואבת שאפשר...כשהשותף שלי
16 מאחורה מזהיר אותי שהוא מנסה לחטוף לי את הנשק..." (עמ' 9 שורות 14-17). גם בעניין
17 זה הייתה עדותו של התובע בפני תואמת וקוהרנטית לעדותו במשטרה: "והתחיל לצבוט
18 אותי במותן וידו הייתה מאוד קרובה לאקדח שלי, והוא צבט אותי במותן... ורועי צעק לי
19 תיזהר הוא חוטף לך את הנשק" (עמ' 2 שורות 48-49). התובע, שחשש לנשקו, סיפר בעדותו
20 כיצד צעק לעבר עידו והפציר בו לחדול מהצביטות ולהזיז את ידו מהנשק: "צעקתי לו
21 תפסיק לצבוט אותי ותזיז את היד שלך מהאקדח" (עמ' 2 שורה 51). וכן ראה בהודעתו
22 במשטרה "וכשהוא לא הפסיק נאלצתי לתת לו מכת אגרוף למצח, ממש מדוד ולא בכדי
23 לעלף אותו יכולתי להכניס לו את המצח פנימה ויכולתי לתת לו בהרבה יותר חזק ולא
24 עשיתי את, נתתי לו אגרוף אחד בלבד." (עמ' 2 שורות 52-53).

25
26 הנתבע עצמו הודה בשורה ארוכה של מקומות, כי צבט את התובע (עמ' 40 שורה 5, עמ' 42
27 שורה 4, וכן עמ' 2 שורה 11 לחקירתו מיום האירוע).

28
29 ולגבי השימוש בגז הפלפל העיד התובע: "אני אווזו בחשוד מושך אותו לניידת, הוא כל הזמן
30 מנסה להתחמק, רועי מנסה לאזוק אותו ולא מצליח, אתי מרביצה לנו, הגענו לאזור הניידת,
31 צרחתי לו שאם הוא לא יפסיק לצבוט אותי אני אשתמש בגז הפלפל, הוא לא הפסיק,
32 הוצעתי עם יד ימין את הגז- זרזיף קטן לפני, ואז הוא נרגע. בשלב הזה ההתנגדות שלו
33 פחתה" (עמ' 15 שורות 27-30).

בית משפט השלום בצפת

ת"א 41040-10-14 אלחדד נ' אסולין ואח'

תיק חיצוני:

1 כפי שפורט ויפורט, הנטל על הנתבעים להוכיח כי האירועים היו כנטען על ידם-אלימות
2 ברוטלית וברברית, ללא כל סיבה. לא רק שטענה זו לא הוכחה, אלא שבעדויותיהם אף נפלו
3 סתירות. לדוגמה, בעוד אתי טענה כי עידו לא סירב להזדהות, אלא שהתובע ועידו התעקשו על
4 קבלת ספח תעודת הזהות (עמ' 29 שורה 32), הרי שעידו העיד במשטרה (עדותו מיום 6.8.14
5 בשורות 6-7 כי לא ידע כלל את מס' תעודת הזהות שלו ולכן לא יכל להזדהות ע"פ ת.ז.
6
7 בעוד שבתצהירו טען עידו כי התובע נתן לו מכות ואגרופים (סעיף 9) הרי בעדותו הראשונית
8 במשטרה מסר: "השוטר אמר מה אתם משחקים איתנו משחקים בוא איתי לתחנה, שאלתי
9 את השוטר מה עשיתי. השוטר דחף אותי ואמר לי שתקדם לכיוון האוטו, אני מתקדם איתו
10 והוא דוחף אותי, הסתובבתי אליו לומר לו בסדר שלא יגע בי, הוא מייד חנק אותי עם היד
11 שלו חזק וגרר אותי, אני אומר לו תשחרר אותי קצת למה למה, השוטר אמר לי אתה
12 חכמולוג, אני תפסתי את השוטר במותן וצבטתי אותו כדי שישחרר אותי כי אני לא מצליח
13 לנשום ויש לי בעיות רפואיות ובעיות נשימה, השוטר תפס אותי ביד חזק ונתן לי גז ונתן לי
14 אגרופ לפנים במצח" "השוטר שחרר אותי והוא השתעל השוטר כי הוא נחנק קצת
15 מהגז, אני נחנקתי ושמתי את הידיים שלי על הפנים והשוטר שם לי אזיקים ותפס אותי
16 מהצואר ודחף אותי בפנים האוטו" (שורות 8-15 להודעתו מיום האירוע במשטרה).
17 הנה כי כן מהודעתו הראשונית והאוטנטית של עידו מייד לאחר האירוע עולה כי בעת שעידו
18 נגרר ע"י התובע, החל עידו לצבוט את התובע במותן ואז התובע ריסס גז ונתן לו אגרופ אחד.
19 לא הוזכרו כלל "מכות ואגרופים", ורק בחקירה נוספת כשבועיים לאחר מכן, "נוזכר" עידו כי
20 היו 2 בוקסים.
21
22 בעוד מהפרסומים עלה שהתובע אף היכה אישה, הרי שהתובע העיד: "אני לא נגעתי
23 בה, אפילו לא נשמתי אויר לכיוונה" (עמ' 9 שורה 32). בניגוד לנטען ע"י אתי, מהתעודה
24 הרפואית שצרפה, לא עולים ממצאים אובייקטיביים לחבלה, אלא רק לתלונות ותיאור מצד
25 אתי עצמה כאילו הקיאה וסבלה מסחרחורות ובחילות (ראה בתעודת חדר מיון תחת "תלונה
26 עיקרית"). כאמור, בבדיקתה הרפואית, לא נמצאו כל מימצאים, או סימני חבלה
27 חיצוניים, אשר ברי כי אילו אכן היה התובע "דופק לה את הראש בניידת" כפי שטענה (סעיף
28 16), היו חייבים להימצא בבדיקה.
29 עוד אציין כי צודק התובע בטענתו בסיכומיו כי גם מעדותה של אתי עולה למעשה כי בעת
30 שהשיבה לשאלה מדוע אמרה לתובע ולרועי שהיא בהריון, הודתה למעשה שכלל לא הרביצו
31 לה: "לא שיקרתי. ראיתי אם הם נותנים לו מכות רצח, אם לא הייתי אומרת שאני בהריון
32 הם היו מרביצים מכות רצח גם לי" (עמ' 33 שורה 12-13) וכן: "כי אמרתי להם שאני
33 בהריון. אם לא הייתי אומרת הם היו מרביצים" (עמ' 34 שורה 7). אמנם אתי טענה כאמור

בית משפט השלום בצפת

ת"א 41040-10-14 אלחדד נ' אסולין ואח'

תיק חיצוני:

1 כי הרביצו לה, אולם כשלא הבחינה ונשאלה בעניין אחר, הודתה למעשה בתשובתה כי כלל
2 לא הרביצו שכן רק "אם לא הייתה אומרת שהיא בהריון" היו מרביצים לה.
3 בניגוד לתעודת חדר מיון של אתי, ממנה לא עולים ממצאים כלשהם ומדובר בתלונות של
4 אתי בלבד, הרי מתעודת חדר מיון שצירף התובע עולה כי יש בה כדי לתמוך בגרסתו כי אכן
5 הותקף ע"י עידו ואתי. ראה שם תחת "בדיקה רפואית": **"נפיחות קלה עם רגישות בחלק**
6 **עליון וקדמי הגבלה בטווח התנועות עקב כאבים כאבים מתגברים בסיבוב חיצוני..... סימני**
7 **חבלה במון (צריך להיות "מותן" ר.א) ימין ושריטה בצואר מתחת לאוזן שמאל שטחית".**
8
9 .8 זאת ועוד, הנתבעים שטענו כי אמת דיברו בכך שהמדובר היה בתקיפה אלימה ללא
10 סיבה, סתם כך, לא טרחו להציג ראיות ולזמן להעיד עדים רבים שיכולים היו לתמוך
11 בגרסתם: כך לא הגישו הנתבעים את סרטון הצילום של האירוע כראיה-סרטון שהופץ
12 בפייסבוק על ידם והיה מאפשר לבחון טענתם האם לפתע פתאום וללא סיבה היכה התובע
13 את עידו וריסס עליו גז פלפל.
14 אתי העידה כי היו אנשים רבים שהיו עדים לאירוע והפצירו בשוטרים לחדול, לרבות אדם
15 שצילם את האירוע (עמ' 34 שורה, עמ' 35 שורות 25-3111 וסע' 24 תצהירה), ואולם, גם עדים
16 אלו לא טרחו הנתבעים לזמן.
17 אתי טענה כי בשעה 21:30 לערך, הגיעה לחקירה בתחנת המשטרה (עמ' 34 שורה 14).
18 לטענתה, החוקר התקשר לתובע ורועי והנחה אותם להשיג מסמכים רפואיים: **"כי הם**
19 **הסתבכו"** (עמ' 34 שורה 15, וכן סע' 19-21 לתצהירה). הנתבעים לא טרחו לזמן גם את אותו
20 חוקר להעיד על מנת לתמוך בטענה זו של אתי.
21 בהערת אגב אציין כי לא מצאתי ממש בטענה זו של אתי שכן אתי טענה כי הגיעה לחקירה
22 רק בשעה 21:30, ברם התובע התקבל במיון כבר בשעה 21:32 ולכן לא סביר כי הספיק להגיע
23 למיון מיד באותו זמן בו נטען כי החוקר דיבר איתו והנחה אותו לגשת למיון.
24 אי זימון כל העדים הנ"ל שיכלו הנתבעים לזמן לעדות ולא עשו כן, עומדת כנגד גרסתם.
25 החזקה הראייתית בדבר הימנעות צד מהבאת ראיה רלוונטית, קובעת, כי אם בעל דין נמנע
26 מהבאת ראיה רלוונטית שבהישג ידו, ניתן להסיק שאילו הובאה הראיה היא הייתה פועלת
27 נגדו, ויש בהימנעותו כדי לאשש את גרסת הצד שכנגד: **"מעמידים בעל דין בחזקתו שלא**
28 **ימנע מבית המשפט ראיה שהיא לטובתו, ואם נמנע מהבאת ראיה רלוונטית שהיא בהישג**
29 **ידו ואין לכך הסבר סביר – ניתן להסיק, שאילו הובאה הראיה הייתה פועלת כנגדו**
30 **(602'ז)". ע"א 55/89 קופל (נהיגה עצמית) בע"מ נ' טלקאר חברה בע"מ מ"ד (4) 595.**
31 טענת הנתבעים כי העדים סירבו להעיד שכן משטרת צפת איימה עליהם, לא רק שלא
32 הוכחה, אלא שהנתבעים יכלו לאלץ את אותם עדים להגיע להעיד באמצעות בקשה לזימונם
33 ע"י ביה"מ.
34

בית משפט השלום בצפת

ת"א 41040-10-14 אלחדד נ' אסולין ואח'

תיק חיצוני:

1 גם אם עידו לא נחקר על ניסיון לחטיפת נשק, הרי מההודעות במשטרה שצירף לתצהירו עולה
 2 כי נחקר על תקיפת שוטר כדי להכשילו בתפקידו והפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו ובהמשך
 3 גם על תקיפת שוטרים בנסיבות מחמירות. מששוכנעתי כי לא הוכח שמדובר בהפעלת כוח
 4 "סתם כך", "ללא סיבה" או באופן "ברוטאלי וברברי", אין רלוונטיות לכך שעידו לא נחקר
 5 על חטיפת נשק דווקא.
 6 זאת ועוד, אתי ועידו הודו כי הוגש כנגדם כתב אישום בגין תקיפת שוטר והפרעה לשוטר בעת
 7 מילוי תפקידו, בעוד שמהודעת מח"ש אשר הוגשה לתיק ביום 11.12.15 כשנה ו 4 חודשים
 8 לאחר האירוע, עולה כי כנגד התובע לא קיימים תיקי חקירה שבהם נחשד בעבירות פליליות.
 9 גם אם ההליך הפלילי נגד הנתבעים טרם הוכרע, ברי כי במצב בו לא נפתחה כלל חקירה נגד
 10 התובע, בעוד נגד הנתבעים הוגש כתב אישום, אי אפשר להעדיף דווקא את גרסתם ביחס
 11 לנסיבות האירוע, על פני גרסת התובע.
 12 לאור כל המפורט לעיל: סתירות ופריכות בעדויות אתי ועידו, אי זימון עדים רלוונטיים על
 13 ידם, אי הגשת הסירטון, תעודת חדר מיון של התובע, העובדה כי בשלב זה הוגש כתב אישום
 14 כנגד אתי ועידו, אך אפילו לא קיימת חקירה במח"ש כנגד התובע, כל אלו, שכנעו אותי כי יש
 15 להעדיף את גרסת התובע, על פיה הפעלת הכח הייתה לאחר התנגדות למעצר, נוכח התפרעות
 16 עידו ואלימות אתי ועידו, ללא שאתי הוכתה. בכל מקרה, אין המדובר בהתנהגות ברוטאלית
 17 ברברית ו"ללא סיבה" של התובע ובוודאי שנוכח האמור, לא ניתן לקבוע כי יש להעדיף את
 18 גרסת הנתבעים ביחס לאירוע.

19
 20 גם לגבי הפרסומים הנוספים, לא הוכיחו הנתבעים הגנת "אמת דיברתי". הנתבעים לא
 21 הביאו כל ראיה על פיה לתובע כבר "כמה וכמה תלונות על תקיפה" (פרסום אתי) או
 22 כאילו "זו לא התלונה הראשונה שמוגשת כנגדם" וכי יש להם כבר הרבה תלונות על
 23 תקיפת אזרחים (פרסום אמיר). טענות הנתבעים בעניין נטענו על דרך הסתם, ללא כל
 24 ראיה ואף נשללו מתגובת מח"ש המצביעה כי לא נפתחה בעבר כל חקירה כנגד התובע
 25 ואף מהעדר רישום פלילי לתובע. גם מפרופיל המשמעת של התובע (צורף לבקשת
 26 התובע מיום 16.12.15), עולה כי לתובע אין עבירות משמעת קודמות למעט עבירה אחת
 27 של אי מילוי הוראה בגינה הורשע ושילם קנס בסך 100 ₪ בלבד. מגיליון ההרשעות של
 28 התובע (הודעה מיום 20.12.15, הוגשה לתיק ביום 31.12.15), עולה כי לתובע אין כל
 29 הרשעות פליליות. הנה כי כן לא הוכח כי כנגד התובע היו תלונות קודמות על
 30 תקיפה(שאחרת היתה נפתחת חקירת מח"ש, או לכל הפחות היה מתנהל הליך
 31 משמעת).
 32 אדגיש כי תמוהה בעיני טענת הנתבעים בסעיף 19 לסיכומיהם, כאילו היה על התובע
 33 לסתור את הטענה בדבר תלונות קודמות. ראשית ובעיקר, כפי שהובהר לעיל, נטל
 34 ההוכחה מוטל על הנתבעים להוכיח את אמיתות הפרסום. שנית, המדובר בהוכחת

בית משפט השלום בצפת

ת"א 41040-10-14 אלחדד נ' אסולין ואח'

תיק חיצוני:

- 1 טענה שלילית-כי לא היו תלונות,בעוד שברי כי קל יותר למי שטוען, להוכיח את הטענה
2 כי היו תלונות. אם לא די באמור,התובע כאמור הציג העדר רישום פלילי,פרופיל
3 משמעת וגיליון הרשעות מהם עולה כי אין לכאורה בסיס לטענה.
4
5 גם פירסום דינה כאילו שופט בביה"מ אמר כי השוטרים נדרשים להסיר את
6 המדים,כאילו השתמשו בכח ברברי ללא שום סיבה וכאילו מדובר באלימות ברברית
7 שמביישת את מדי משטרת ישראל,לא הוכח כאמת.
8 גם אם לטענת הנתבעים,הדברים לא נרשמו בפרוטוקול הדיון שם,יכלו הנתבעים לבקש
9 לזמן את הנוכחים הנוספים שהיו בדיון (ב"כ הנתבעים אף ידע לציין את שם החוקר
10 שנכח,בשם חליבה-ראה בחקירת התובע),או אפילו להגיש בקשה לאפשר זימון אותו
11 שופט להעיד. גם בעניין זה אי העדת עדים רלוונטיים עומדת כנגד גרסת הנתבעים
12 בעניין,גרסה אשר כלל לא הוכחה.
13 בנוסף,אינני מוצאת סבירות כי שופט הדין בבקשה להארכת מעצר במסגרתה נדרש
14 ביה"מ לבחון רק האם קיימות עילות מעצר ולא נדרש לקביעת עובדות וממצאים
15 לאירוע לגופו,יביע דיעה כנטען בטרם הסתיימה חקירת האירוע (ובוודאי לא בנוסח
16 ובלשון,כנטען). גם אם מצא השופט שלא להאריך את מעצרו של עידו, אין בכך,
17 כשלעצמו, להצביע על כי אמר את הדברים החמורים הנתבעים. בנוסף,יש ממש
18 בתמיחת התובע בסיכומיו,כיצד יתכן שהשופט אמר: "גרמת לחיל חבלות
19 קשות...",שעה שהתובע ורועי כלל לא נכחו באותו דיון.
20
21 10. לאור האמור,אין גם לקבל את טענת דינה כאילו הפרסום מטעמה חוסה תחת הגנת
22 סעיף 13 (7) לחוק, שעניינה "דין וחשבון נכון והוגן על מה שנאמר או אירע כאמור
23 בפסקאות (5) או (6) בישיבה פומבית, ובלבד שהפרסום לא נאסר לפי סעיף 21";
24 סעיף (5) עניינו: "פרסום ע"י שופט, חבר של בית דין דתי, בורר, או אדם אחר בעל
25 סמכות שיפוטית או מעין שיפוטית על פי דין, שנעשה תוך כדי דיון בפניהם או
26 בהחלטתם.
27 דינה לא הכיחה כי הדברים שכתבה שיקפו נאמנה דברים שאמר שופט בית המשפט
28 המחוזי בדיון בערר על החלטה להאריך את מעצרו של עידו, ומכאן שאין המדובר
29 בפרסום עליו חלה הגנה זו. כאמור במפורש בסעיף הגנה זה,יש צורך שיהיה מדובר
30 ב"דין וחשבון נכון והוגן על מה שנאמר או אירע..." החזרה על דברים שנאמרו בהליך
31 שיפוטי,תהנה מההגנה רק אם היתה נכונה והוגנת. מאחר שאין בפני כל ראיה כי
32 המדובר בחזרה על דברים שאמר השופט וכאמור לעיל,אף לא סביר בעיני כי שופט
33 בדיון הארכת מעצר אמר דברים מסוג זה ובוודאי לא בנוסח הנתבע,לא ניתן לקבוע כי
34 מדובר בדיון וחשבון נכון והוגן כנדרש ע"פ הגנת סעיף זה.

בית משפט השלום בצפת

ת"א 41040-10-14 אלחדד נ' אסולין ואח'

תיק חיצוני:

1 מאותו טעם – שלא הוכח כי הדברים נאמרו ע"י אותו שופט-הרי שאין לקבל גם את
 2 הטענה להקלה ע"פ סעיף 19(1) לחוק. משלא הוכח שהדברים נאמרו ע"י השופט, הרי
 3 גם לא הוכח שמדובר בחזרה על דברים שכבר נאמרו. גם את הטענה להקלה ע"פ סעיף
 4 19(2) לחוק, לא מצאתי לקבל, שכן משלא הוכח שהדברים נאמרו ע"י השופט, לא ניתן
 5 לקבוע שדינה הייתה משוכנעת כי נאמרו. בכל מקרה אציין כי ההקלה ע"פ סעיף זה
 6 הינה סמכות שברשות: "רשאי ביה"מ להתחשב לטובת הנאשם או הנתבע...". לאור
 7 אופי הפרסום החמור, לא מצאתי, בכל מקרה (גם אם היתה דינה מוכיחה קיום תנאי
 8 הסעיף), לעשות שימוש בסמכות זו.

9
 10 עוד אוסיף כי טענת הנתבעים בסעיף 36" לסיכומיהם, כאילו אף אחד מהמגיבים לא
 11 הזדהה עם התובע, טוב היה לה שלא הייתה מועלית. זאת לא רק מאחר שמי שניסה
 12 להביע דיעה אחרת הושתק ע"י אמיר-ראה דבריו כלפי אחת בשם יהודית, אלא
 13 שבוודאי שאין בכך כדי להוכיח את אמיתות הפרסום.

14
 15 הגנת הבעת דיעה- על פי [סעיף 15 לחוק](#): 11.

16 "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע
 17 עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:

18 .....

19 (4) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי,
 20 בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע
 21 במידה שהם נתגלו באותה התנהגות;

22
 23 סעיף 16 לחוק קובע:

24 נטל ההוכחה

25 (א) הוכיח הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום באחת הנסיבות האמורות בסעיף 15
 26 ושהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות, חזקה עליו שעשה את הפרסום בתום-
 27 לב.

28 (ב) חזקה על הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום שלא בתום-לב אם נתקיים בפרסום
 29 אחת מאלה:

30 (1) הדבר שפורסם לא היה אמת, והוא לא האמין באמיתותו;

31 (2) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא נקט לפני הפרסום אמצעים סבירים להיווכח אם
 32 אמת הוא, אם לא;

33 (3) הוא נתכוון על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהיתה סבירה להגנת הערכים
 34 המוגנים על-ידי סעיף 15.

בית משפט השלום בצפת

ת"א 41040-10-14 אלחדד נ' אסולין ואח'

תיק חיצוני:

1
2 אין חולק כי כל עוד מדובר בהבעת דיעה, או מתיחת ביקורת בתום לב על התנהלות
3 שוטרים, תקום ההגנה. יחד עם זאת, יש להבחין בין הבעת דעה לבין קביעת עובדות. עובדה
4 היא תיאור של המציאות האובייקטיבית. לעומת זאת, הבעת דעה היא תיאור של עמדה
5 סובייקטיבית באשר למציאות דברים מסוימת. [ראו ע"א 4534/02 רשת שוקן ואח' נ. אילון](#)
6 [הרציקוביץ', פ"ד נח\(3\), עמ' 558](#) :
7
8 **"הבעת דעה נתפסת, בעיני האדם הסביר, כפוגענית פחות מהצהרת עובדה. בניגוד**
9 **לפרסום עובדה אשר מתיימר לדווח על התרחשות שארעה במציאות, ברי כי הבעת דעה**
10 **מציינת את רשמיו של המפרסם. מכאן, פתוחה הדרך של כל קורא וקורא לגבש עמדתו**
11 **האישית".** (עמ' 566-567).
12 הגנה זו הדורשת קיום 2 תנאים: שיהיה מדובר בהבעת דיעה ושהפרסום ייעשה בתום
13 לב, אינה מותנית אמנם בכך שהפרסום היה אמת, אולם יש צורך שהפרסום **יובן כדיעה**
14 **גרידא**.
15 **"השאלה אם פרסומים שונים "מהווים תיאור עובדתי או שיש בהם משום הבעת דעתו**
16 **גרידא של הכותב, איננה פשוטה".** האבחנה נעשית **"על פי השכל הישר וכלל ההיגיון"**
17 **ותוך שימוש בכללי הפרשנות של פרסומי לשון הרע, כפי שאלה פותחו בפסיקה. בית**
18 **המשפט יקבע כי פרסום הוא בגדר הבעת דעה, אם זהו מובנו הטבעי והרגיל של הפרסום**
19 **כפי שאדם רגיל היה מבין אותו, או במילים אחרות: פרסום יוגדר כהבעת דיעה, אם יהיה**
20 **כזה שהאדם הסביר יבין את האמור בו כדעתו של הכותב ולא כהצגת עובדות מציוד" (**
21 **שנהב בעמ' 310).** בהמשך (עמ' 312) מסביר המלומד שנהר, כי על בית המשפט לבחון את
22 מכלול הפרסום וכיצד יבינו האדם הסביר, כאשר הסיווג כדיעה, צריך להיות מפורש וברור :
23
24 **"מילות הפרסום צריכות לשמש כנקודת המוצא בסיווגו כהבעת דעה או כעובדה, כדי**
25 **שפרסומים יסווגו כהבעת דעה מוגנת, "הדברים צריכים להיות מנוסחים באופן ברור,**
26 **כביקורת או כהבעת דעה".**
27
28 במקרה דנן, עיון בפרסומים מצביע על כך שאין המדובר בהבעת דיעה, אלא בקביעות
29 ברורות, חד משמעיות, תוך קביעת עובדות על פיהן התובע ורועי היכו(גם אשה), ללא
30 סיבה, באופן ברברי וברוטאלי.
31 הדברים נכונים גם לגבי אתי וגם לגבי עידו שכזכור כתב שמדובר בהתנהגות ברברית ללא
32 סיבה מוצדקת ושיתף את הווידאו של האירוע שבו **"מתועד באלימות פיזית כנגדי וכנגד**
33 **אחותי".** בוודאי שפרסומי אמיר, אינם מהווים הבעת דיעה, אמיר הציג את השוטרים
34 כבריונים שמרביצים לבחורה ולחייל וכי בעבר הוגשו תלונות על תקיפת אזרחים. באחת

בית משפט השלום בצפת

ת"א 41040-10-14 אלחדד נ' אסולין ואח'

תיק חיצוני:

1 התגובות אף כינה את השוטרים "עבריינים על מדים". (עמ' 20). בפרסום אחר אף הוסיף
2 "נתנאל כולם פה יודעים את הסיפור וגם אני אישית...". כלומר, הנתבעים יצרו את הרושם
3 כי הם אלו שיודעים את העובדות ומשתפים בהם את הציבור ולא היה מדובר בהבעת דעתם.
4 אמיר לא זו בלבד שלא הביע דעה, אלא אף השתיק, בשורה של מקומות, כל דעה אחרת,
5 ובענין זה די אם אפנה לדבריו כלפי הגבי' יהודית: "יהודית שבי בשקט מה נהיית לי פה
6 שופטת...מה את דוחפת את האף למקום שאת לא צריכה".

7
8 בכל מקרה, יצוין כי גם לו היה בפרסומים רכיב כלשהוא המהווה הבעת דעה (רכיב אותו לא
9 מצאתי), הרי מאחר שבפרסומים שזורים גם בעובדות רבות, כמפורט לעיל, לא חלה ההגנה
10 שכן ההלכה היא כי מקום בו נשזר בפרסום רכיב של הבעת דעה יחד עם קביעה עובדתית,
11 נשללת תחולתה של ההגנה (ראה דברי השופט סולברג – ת"א (ים) 8000/02 מרדכי (מוטי) נ'
12 רשת שוקן בע"מ, [פורסם בנבו] וראה א' שנהר, בעמ' 314 והמובאות שם).

13
14 עוד ולמעלה מן הצורך (שכן ממלא לא מצאתי בפרסומים משום הבעת דעה), אציין, כי איני
15 מוצאת לקבל אף את טענת הנתבעים בדבר תום ליבם. אין לומר כי פעלו בתום לב משום
16 שהפרסום לא חרג מתחום הסביר, שכן הנתבעים ציינו בצורה מפורשת את שמותיהם של
17 השוטרים בתגובות שבאו לאחר מכן. ככל שהנתבעים חפצו כי אכן יימצו את הדין עם
18 התובע ורועי, שלטענתם נהגו באופן לא ראוי, יכלו להגיש תלונה לגופים הרלוונטיים (מח"ש)
19 ואולם, לא היתה כל חיוניות לפרסם את שם השוטרים בפייסבוק בטרם נערכה חקירה
20 ונקבעו עובדות. גם אם הנתבעים היו בסערת רגשות ורצו לשתף, כפי שטענו בעדותם, את
21 כולם בחוויה, הקשה, מבחינתם, שעברו, הרי ככל שהיו תמי לב, היו יכולים לתאר את כל
22 שארע לטענתם מבלי לנקוב בשמות השוטרים דווקא.

23
24 בעניין זה ראה דברי בית המשפט ב ת"א (טב') 39948-07-13 אברהם שביט שטריט נ' חיים
25 חליוה :

26 "לעניין סבירות הפירסום, נראה כי ניתן היה להשיג את המטרות הלגיטימיות של
27 הפרסום, בדרך פחות פוגענית – לכל הפחות על ידי הימנעות מנקיבה בשם של השוטרים
28 ושל התובע. (ראה ת"א (י-ם) 172/89 פלוני נ' הכתב-אלמוני ואח', פ"מ תשנ"ד (ב) 397,
29 415). ערעור על פסק הדין- ע"א נצ 17683-01-16 חיים חליוה נ' אברהם שביט שטריט
30 מיום 25.04.2016 נדחה וביה"מ קבע שם בין היתר, כי לאור הביטויים המשתלחים
31 באותה כתבה כנגד השוטר, לא ניתן לקבל את הטענה לתום לב: "לא רק לשון הכתבה פוגעת
32 במשיב, כפי שפסקה השופטת קמא, כי אם גם תוכנם של הדברים העולים בה. הכתבה
33 אינה מסתפקת בתיאור של העובדות מנקודת מבטו של הכותב, כי אם מוסיפה להם
34 מסקנות, כגון היות המשיב עבריין תנועה, היותו עבריין פלילי (המשבש מהלכי משפט),

בית משפט השלום בצפת

ת"א 41040-10-14 אלחדד נ' אסולין ואח'

תיק חיצוני:

1 תיאורו כחסר כשירות לשמש כשוטר (ומכאן המלצתו של המערער כי המשיב יעבור
2 השתלמות), השוואתו הבלתי מרומזת לחמור, ועוד כיוצא באלה אמירות, הפוגעות בשמו
3 הטוב של השוטר המשיב".

4
5 12. הנזק-התובע לא הוכיח נזק ממוני כלשהו שנגרם לו. כך לדוגמא, לא הובאו ראיות לפגיעה
6 בשכר, או במשרתו, או הוצאות כספיות שנגרמו לו עקב הפרסומים.

7
8 בטרם אבחן את שאלת הפיצוי הראוי אותו ניתן לפסוק אף ללא הוכחת נזק, ע"פ חוק
9 איסור לשון הרע, מצאתי להתייחס בתמצית לעילות נוספות שציין התובע בתביעתו:

10
11 הטענה לפיצוי בגין ביצוע עוולת שקר מפגיע- סעיף 58 לפקודת הנזיקין קובע כדלקמן: "(א)
12 שקר מפגיע הוא פרסום הודעה כוזבת בזדון בין בעל-פה ובין בדרך אחרת, בנוגע לעסקו של
13 אדם, למשלח-ידו, למקצועו, או לטובין שלו או לזכות-קנין שלו; אך לא ייפרע אדם
14 פיצויים בעד פרסום כזה אלא אם סבל על ידי כך נזק-ממון.
15 "פרסום", לענין זה - כמשמעותו בסעיף 2 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה - 1965".

16 על פי האמור בסיפא של סעיף 58, בכדי לקבל פיצויים בגין הפרסום האמור היה על התובע
17 להוכיח כי נגרם לו נזק ממון. בענייננו התובע לא הוכיח כי נגרם לו נזק ממון, ומכל מקום
18 בחקירתו אישר כי תביעתו היא בגין עוגמת נפש בלבד.

19
20 הטענה לפיצוי בגין ביצוע עוולת הרשלנות- נדמה כי בפסיקה טרם הוכרעה השאלה האם
21 יש מקום לתחולת עוולת הרשלנות לפי פקודת הנזיקין במקום שבו המקרה נכנס, דוגמת
22 המקרה שלפניי, במובהק, בדלת אמותיו של חוק איסור לשון הרע. יפים דבריו של כב'
23 השופט א' פרקש בתא (י-ם) 3865-09-12 יורם פינקלשטיין נ' אבינועם רכס:

24 " בעניין Canwest, הוא הערעור על פסק הדין של השופטת אגמון-גונן, נמנע גם כב'
25 השופט ע' פוגלמן מלדון בסוגיה, ואף הדגיש כי אינו מביע עמדה באשר לתחולת עוולת
26 הרשלנות במקרה שבפניו (שם, פסקה 5). בת"א (מרכז) 20528-01-12 דניאל הרפז נ'
27 מרחב (מ.נ.פ) בע"מ (27.4.12) קבע כב' השופט י' קינר, כי יש לסלק על הסף תביעת
28 רשלנות נגד מומחה, שהוגשה בגין חו"ד שהוכנה במסגרת הליך משפטי. לדברי השופט
29 קינר, מקום בו נהנה המומחה מהגנה מוחלטת, מכח סעיף 13(5) בחוק איסור לשון הרע
30 אין לאפשר "דרך עוקפת" המבקשת להימנע מתחולת ההגנה... " (שם, פסקה 25). נוכח
31 תכליותיו של חוק איסור לשון הרע, דומני כי אין לאפשר תחולה מקבילה של עוולת
32 הרשלנות במקרים שעניינם באופן בולט ומהותי מהווים משום "לשון הרע". תחולה
33 מקבילה שכזו תביא לצמצום חופש הביטוי והביקורת הציבורית, העומדים בבסיס מנגנון
34 האיזון שבחוק איסור לשון הרע, ככלל, ובהגנות שבו, בפרט. במקרה דנן, מדובר בסוגיה

בית משפט השלום בצפת

ת"א 41040-10-14 אלחדד נ' אסולין ואח'

תיק חיצוני:

1 שכל כולה בתחום ד' אמותיו של איסור לשון הרע, ועילת הרשלנות אינה אלא אחות חורגת
2 לה. משכך אני דוחה את תביעת פינקלשטיין מכוחה."
3 ורא תא (פ"ת) 9277-02-12 מיכאל שיין נ' רות גור:
4 "שנית, כעולה מטענות התובעים הם רואים בפרסומים שביצעה רווית הן כדי ביצוע עוולת
5 לשון הרע והן כדי ביצוע של עוולת הרשלנות. מאחר שמדובר באותם מעשים ממש, חל כלל
6 הדחיקה של הנורמה הכללית מפני העוולה הפרטיקולרית [ראו: ס' 9 לפסק דינו של
7 השופט אמיר בע"א 60755-06-13 (מרכז) חזן נ' נבון ויספלד רואי חשבון, (ט.פ.) [פורסם
8 בנבו] (15.7.2014); ע"א 558/84 כרמלי נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(3) 757 (1987)]. גם בכך
9 יש להביא לדחיית תחולתה של עוולת הרשלנות על הפרסומים שביצעה רות".
10
11 לאור האמור, לא מצאתי להידרש לטענת התובע ביחס לעוולת הרשלנות וברי כי דרך מלך
12 הינה פסיקת פיצוי ע"פ החוק הספציפי המתייחס לעוולה הספיציפית של פרסום לשון הרע.
13
14 13. אשר לעתירת התובע לפרסום התנצלות, ספק רב אם בית המשפט מוסמך ליתן סעד שכזה,
15 לא כל שכן בית משפט השלום. קיימת בפסיקה התלבטות האם קיימת סמכות לבית
16 המשפט להורות על פרסום התנצלות, וזאת מאחר שעל פי החוק, ניתן להורות על פרסום
17 תיקון, או הכחשה ולא על "התנצלות". ראה דברי השופט סולברג בת"א (ים) 1839/01 שרה
18 נתניה נ' רשת שוקן בע"מ:
19 "את המשפט האחרון שבסוגריים, ובו התנצלות, ראיתי להציע, אך לא כעניין שבחובה.
20 זאת, מחמת ספק משפטי אם קיימת סמכות להורות על פירסום התנצלות, להבדיל מתיקון
21 או הכחשה (ראו סעיף 9 בהשוואה לסעיף 19 לחוק, וכן האמור אצל שנהר, שם, בעמוד
22 360). לא רק ספק משפטי יש כאן, אלא גם ספק ענייני, אם יש טעם בהתנצלות בכפייה.
23 אך טוב יעשו הנתבעים אם ישקלו להוסיף על התיקון, גם התנצלות".
24
25 ראה גם שנהר: "לפיכך, סעיף 9, כפי שהתקבל, אינו מסמיך את בית המשפט לחייב
26 מפרסם להתנצל בפני הנפגע. מאידך גיסא ייתכן שלבית- המשפט שמורה סמכות לחייב
27 מפרסם להתנצל בפני הנפגע, מכוח סמכותו ליתן צווי עשה כאמור בסעיף 72 לפקודת
28 הנזיקין" (עמ' 360). (וראו תא (ת"א) 32235-03-10 ארגון המורים בבתי הספר העל
29 יסודיים, בסמינרים ובמכללות נ' עיתון "ישראל היום ותא"מ (קריות) 28483-07-13 דוד
30 חזן נ' שיר אקו לוי והאסמכתאות שהובאו שם:
31 "מעבר לכך עולה שאלה של ממש באשר לסמכות בית המשפט להורות על פרסום
32 התנצלות (ראה למשל: ת.א. (מחוזי ת"א) 32235/03 ארגון המורים נ' ישראל היום ואח'
33 (החלטה מיום 6.2.11); ת.א. (שלום חי') 3917-12-12 מנחם גולן נ' סיגל רוזוליו (19.8.15),
34 ומנגד ע"א (י-ם) 13661-10-12 עו"ד באדר נ' דוד בנימין (27.12.13))"

בית משפט השלום בצפת

ת"א 41040-10-14 אלחדד נ' אסולין ואח'

תיק חיצוני:

1
2 זאת ועוד, גם השאלה האם הסעד של התנצלות, מצוי בסמכות בית המשפט שלום, טרם
3 הוכרעה ויש מקום לסברה כי המדובר בסעד הנמצא בסמכות בית משפט מחוזי מכוח
4 סמכותו השירותית. ראה [ת"א \(תא\) 53550/05 ידיעות אינטרנט שותפות רשומה ואח' נ. בנק](#)
5 [דיסקונט וכן בש"א \(תא\) 153607/08 מיקי רוזנטל נ. עידן עופר](#).
6
7 לאור האמור אני דוחה את עתירת התובע להורות לנתבעים לפרסם התנצלות.
8
9
10
11 14. על פי סעיף [7א](#) לחוק, מוסמך בית המשפט לפסוק פיצוי עד לסך של 50,000 ₪ גם ללא
12 הוכחת נזק. סמכות זו הוקנתה בדיון על מנת להרתיע מוציאי לשון הרע, בדרך של קביעת
13 סנקציה של פיצויים ללא הוכחת נזק. בהתאם לסעיף [7א\(ג\)](#) לחוק במקום בו הפרסום היה
14 בכוונה לפגוע, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע אף בכפל הפיצוי כאמור.
15
16 במסגרת פסיקת הפיצויים, על פי סעיף זה, על בית המשפט להביא בחשבון את היקף
17 הפרסום, את מהות הפרסום ואת אופי הפגיעה הנטענת בתובע.
18
19 בעניין זה ראה בספרו של שנהר (אוזכר לעיל) בעמ' 381 :
20
21 "חומרת ההאשמות שבפרסום, איננה באה לידי ביטוי בשלב קביעת האחריות וזאת כל עוד
22 הדברים שבפרסום עוברים את הסף שנקבע בסעיף 1 לחוק. לפיכך יוגדר כלשון הרע
23 פרסום המטיל בנפגע אשמה או עלבון קלים יחסית... חומרת ההאשמות שבפרסום באה
24 לעומת זאת, לידי ביטוי בשלב פסיקת הפיצוי"
25
26 השיקולים לקביעת הערכת הנזק הנובע מפגיעה בשם הטוב של הניזוק נקבעו ברע"א
27 [4740/00 לימור אמר נ. ארנה יוסף ואח' פ"ד נה \(5\) 510](#) :
28 "בפסיקת פיצויים בגין לשון הרע יתחשב ביהמ"ש, בין היתר, בהיקף הפגיעה, במעמדו
29 של הניזוק בקהילתו, בהשפלה שסבל בכאב והסבל אשר היו מנת חלקו, ובתוצאות
30 הצפויות מכל אלה בעתיד. הבחינה היא אינדיבידואלית... בכל מקרה יש להתחשב בטיב
31 הפרסום, בהיקפו, באמינותו, במידת הפגיעה ובהתנהגות הצדדים.
32 התנהגותו של המזיק- אף היא עשויה להשפיע על שיעור הנזק והערכתו. כך למשל
33 התנצלות על דברי לשון הרע- עשויה להקטין הנזק שהם גרמו ובכך להשפיע על שיעור
34 הפיצויים (ראו: סעיף 19 [לחוק איסור לשון הרע](#)). אין בכך פיצוי עונשי. זה נזק מוגבר

בית משפט השלום בצפת

ת"א 41040-10-14 אלחדד נ' אסולין ואח'

תיק חיצוני:

1 המביא לפיצוי מוגבר בשל התנהגות המזיק. כך למשל, מזיק היוזע כי דבריו אינם אמת
2 והעושה כל מאמץ בביהמ"ש להוכיח את אמיתותם, עשוי לגרום להגברת נזקו של הניזוק
3 ובכך להגביר את פיצוי לו יהיה זכאי".
4
5 יש ליתן את הדעת לפרמטרים נוספים הנוגעים אפוא לטיבו של הפרסום, למהותו, לנגישותו,
6 למשקל שהציבור מתייחס לו.
7
8 אין ספק שבמקרה דנן, מדובר בפרסומים חמורים ביותר היוצרים רושם כאילו מדובר
9 בשוטר אלים המתנהג בברוטאליות ובברבריות ללא סיבה, מכה אשה, שוטר נאלח, שבעברו
10 כבר כמה וכמה תלונות על תקיפה, "עברין על מדים".
11 אינני מקבלת את טענת הנתבעים בסיכומיהם, כאילו אמירותיהם מתייחסות לגוף
12 המשטרתי ולא באופן אישי כנגד התובע. עיון בפרסומים מעלה כי נזכרו בהם במפורש שמות
13 התובע ורועי והמדובר בפרסום אישי כנגדם. אילו רצו הנתבעים להעביר ביקורת על
14 המשטרה, ללא פגיעה בתובע, לא היה מציינים את שמו ולא היו מפנים את הדברים כלפיו
15 באופן אישי.
16
17 התובע העיד כי הפיצוי לו הינו עותר הוא בגין עוגמת הנפש הרבה שנגרמה לו ואשר נמשכת
18 עד היום: "זה לא חלף, אני עדיין סובל מכל הסאגה התקשורתית שהיתה, אני נאלץ לתת
19 הסברים של מה שקרה, אנשים רואים אותי ומביטים בי במבט תמוה, המשפחה שלי
20 צריכים להסביר לכל אדם: שכנים, סופר, מקומות עבודה, צריכים להסביר את הגרסה
21 שלי. אני נכנס לתחנת דלק ומביטים בי בשאלה איך אני עדיין במשטרה? אני מגיע לאירוע
22 ואנשים מבקשים להחליף את השוטר כי "לא רוצים שהשוטר האלים יטפל בהם". (עמ'
23 12 שורות 13-17).
24 אני מוצאת לתת אימון בתחושות הקשות שתיאר התובע. המדובר בפרסומים שהיוו הכפשה
25 קשה של התובע, פגיעה בשמו, יושרתו, מקצועיותו כשוטר ותדמיתו כאדם הגון באופן כללי.
26 אמנם התובע לא העיד עדים לעניין הרושם שקיבלו מהפרסומים, אולם, כבר נקבע, כי לצורך
27 הוכחת הפגיעה הבלתי ממונית, אין צורך בהבאת עדים דווקא ודי גם באופי הפרסום
28 והסבל האישי בתחושה הסובייקטיבית שנגרם לנפגע. עוגמת הנפש והסבל הנפשי
29 מתבטאים בתחושות הפנימיות של הנפגע, לא רק בשל השינוי בהערכה ממנה נהנה
30 מהחברה, אלא גם בשל עצם העלבון, ההשפלה שגרם הפרסום. בתי המשפט לא התעלמו
31 מהסבל האישי והסובייקטיבי שנגרם לנפגע מכך שראה את עצמו מושפל בראש חוצות
32 (מתוך ספרו של שנהר, אוזכר לעיל, עמ' 385 וכן ראה [ת"א \(ת"א\) 22815/85 נוף נ' אבנר](#)
33 ואח'). כלומר על מידת הסבל הנפשי, ניתן ללמוד גם, או רק, מהפרסום עצמו ומעדות הנפגע.

בית משפט השלום בצפת

ת"א 41040-10-14 אלחדד נ' אסולין ואח'

תיק חיצוני:

- 1 גם העובדה שהפרסומים ייחסו לתובע מעשה פלילי של תקיפה ברוטאלית וברברית ללא
2 סיבה, יש רלוונטיות שכן בפסיקה כבר הוכרה החומרה שתינתן לפרסום המייחס מעשה
3 פלילי לנפגע: "בחומרה יתרה יראה בית המשפט פרסום המייחס לנפגע ביצוע של עבירה
4 פלילית וביחוד עבירה פלילית חמורה. בית המשפט יראה בחומרה גם יחוס כוזב של
5 שחיתות ציבורית במיוחד כשהנפגע הוא איש ציבור. גם ניסוח חריף של הפרסום או
6 עשיית שימוש בתיאורים פוגעים במיוחד, יצדיקו החמרה בפסיקת הפיצויים" (ע"א
7 [4607/92](#) קלין נ' רוני).
- 8
- 9 שקלתי את כל המפורט לעיל, לרבות מהות הפרסומים, תחושות התובע וטענותיו בעדותו
10 להתייחסות הסביבה כלפיו בעקבות הפרסומים. שקלתי את התנהלות הנתבעים שעד היום
11 ואף שלא נפתחה כל חקירה כנגד התובע, סירבו להתנצל ולו באופן חלקי, על הדברים
12 הקשים שפרסמו.
- 13 בנוסף שקלתי את היקף הפיצויים שנקבעו בפסיקה במקרים אחרים. כך לדוגמא ראה ת"א
14 **26853-02-13 צרפתי נ. טל** שם נידון פרסום על התעללות ומעשה סדום שביצע התובע
15 בנתבע. ביה"מ בחן את הראיות וקבע שלא הורם נטל ההוכחה כי המדובר היה בפרסום
16 אמת ולא הוכחו ההגנות שנטענו. ביה"מ חייב את הנתבע בסך של 75,000 ₪.
- 17 ע"א (מחוזי מרכז) **ברינה נ. אלברט** שם נידון ערעור על סכום הפיצוי שפסק ביה"מ קמא
18 עת קיבל בחלקה תביעת לשון הרע שהגיש שוטר. המדובר היה במקרה דומה לענייננו בו
19 במהלך סיור שגרתי ראה השוטר את הנתבע רוכב על טרקטורון ללא קסדה, בין הצדדים
20 נערכו חילופי דברים שבסוף הופעל כוח אלים בין הצדדים. ביה"מ קמא קיבל את התביעה
21 בגין הצגת השוטר בפרסומים באופן חד צדדי כשוטר אלים במיוחד המפעיל כוח בעוצמה
22 רבה נגד אזרח ואולם, פסק פיצוי בסך 10,000 ₪ בלבד. **ביה"מ של ערעור קבע כי יש
23 להגדיל את סכום הפיצוי והעמידו ע"ס 30,000 ₪.**
- 24 ת"א **24514-10-09 דור נ. בן יששכר ואח'** שם נידון פרסום כנגד עו"ס, פרסום שביצעו
25 הנתבעים ברשת האנטרנט לאחר שילדיה של אחת המפרסמים הוצאו ממנה. ביה"מ פסק
26 פיצוי בסך 50,000 ₪ ע"פ חוק איסור לשון הרע (וכן פיצוי נוסף בסך 50,000 ₪ בגין הפגיעה
27 בפרטיות). ערעור על פסק דין זה, נדחה.
- 28 ת"א **4410-02-10 רובינוב נ. אגיב** שם נידון פרסום נגד עו"ד בהגשת תלונות נגדו ופרסום
29 לצדדים שלישיים כי הינו שקרן ועברין. ביה"מ פסק פיצוי בסך 20,000 ₪.
- 30 בת"א **39948-07-13 אברהם שביט שטריט נ' חיים חליוה**, אשר כבר אוזכר לעיל, נידון
31 פרסום כנגד שוטר על פיו הינו שוטר עברין. ביה"מ פסק פיצוי בסך 25,000 ₪.
- 32
- 33 התובע עתר לפיצוי בסך 200,000 ₪, לכאורה פיצוי בסך 50,000 ₪ כנגד כל אחד
34 מהנתבעים. שקלתי את מכלול השיקולים שפורטו, בחנתי את הפרסומים שביצע כל אחד

בית משפט השלום בצפת

ת"א 41040-10-14 אלחדד נ' אסולין ואח'

תיק חיצוני:

1 מהנתבעים, כאשר הפרסום של הנתבע 2-עידו היה פרסום יחיד, בעוד יתר הנתבעים פרסמו
2 מס' פרסומים ושלא כמוהו, אף ביקשו בתגובותיהם השונות להמשיך ולשתף ולפיכך הפיצוי
3 שייפסק כנגד נתבע 2 יהיה נמוך מיתר הנתבעים.
4

5 לאור כל האמור, אני מחייבת את הנתבע 2 לשלם לתובע פיצוי בסך של 14,000 ₪.

6 אני מחייבת כל אחד מהנתבעים 1,3,4 לשלם לתובע פיצוי בסך 24,000 ₪.

7 בנוסף אני מחייבת את הנתבעים ביחד ולחוד לשלם לתובע הוצאות משפט בצירוף שכ"ט
8 עו"ד בסכום כולל של 12,000 ₪.

9
10
11 ניתן היום, י"ט אב תשע"וי"ט אב תשע"ו, 23 אוגוסט 2016 אוגוסט 2016, בהעדר הצדדים.
12

13 רבקה איזנברג, שופטת
14
15
16